

Sygn. akt **XXVII Ca 302/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Chmiel
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Arczewska

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2019r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.**

przeciwko (...) **B.V.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. akt II C 6148/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 1 ten sposób, że zasądza od pozwanej (...) B.V. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w W. kwotę 300 (trzysta) euro z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie tej kwoty naliczanymi za okres od dnia 20 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty

II. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 2 i 3 w ten sposób iż wzajemnie znosi między stronami koszty postępowania, nakazując jednocześnie pobrać od powoda (...) sp. z o.o. w W. i (...) B.V. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwoty po 56,47 zł (pięćdziesiąt sześć złotych 47/100) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa

III. wzajemnie znosi między stronami koszty postępowania odwoławczego.

Sygn. akt XXVII 302/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 sierpnia 2017 r. (data prezentaty) powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) B.V. kwoty 600 euro (co stanowiło równowartość kwoty 2 553 zł wg kursu NBP na dzień wniesienia pozwu) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi (...) B.V. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania od powoda.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu.

Od powyższego orzeczenia powód wniósł apelację, zaskarżając je w całości oraz zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego – w szczególności w zakresie potwierdzenia wykonania operacji z dnia 4 maja 2017 r. – a w konsekwencji przyjęcie, że pozwana spełniła świadczenie przez wytoczeniem powództwa. W związku z tym powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz przyznanie kosztów postępowania w obu instancjach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wszelkie ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji podziela i przyjmuje za własne. Kwestionuje jedynie ocenę przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy w zakresie skutków dokonania zapłaty kwoty 600 euro na rzecz S. W..

Sąd Najwyższy, w odpowiedzi na pytanie prawne zadane przez Sąd Okręgowy w Warszawie dotyczące przysługiwania drogi sądowej w sprawach o roszczenia z art. 7 rozporządzenia nr 261/04, stwierdził, że jest to roszczenie wynikające z niewykonania bądź nienależytego wykonania umowy przewozu lotniczego (uchwała SN z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt III CZP 113/13). Z kolei, w uchwale z dnia 24 lutego 2010 r. Sąd Najwyższy stwierdził jednoznacznie, iż sprawa o odszkodowanie z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania umownego podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym, chyba że wartość przedmiotu sporu przekracza kwotę określoną w art. 505¹ pkt 1 k.p.c. (sygn. akt III CZP 123/09).

Stąd należy wskazać, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu

w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, gdyż sąd odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Rozporządzenie nr 261/04 stwarza w art. 5 ust. 1 lit. c uprawnienie do uzyskania odszkodowania przez pasażera w razie odwołania lotu. Wskazane świadczenie nosi zarówno cechy odszkodowania, jak i zadośćuczynienia, wymykając się konstrukcjom znanym w prawie cywilnym. Nie sposób bowiem jednoznacznie stwierdzić, który z czynników – uszczerbek materialny lub niematerialny – ma charakter decydujący dla przyznania odszkodowania. Należy przyjąć, iż tak zryczałtowane świadczenie ma rekompensować zarówno szkodę majątkową, jak i dyskomfort spowodowany odwołaniem lotu. Zgodnie z powołanym przez Sąd Rejonowy orzecznictwem TSUE (sprawy połączone C-402/07 i C 432/07) powyższy przepis stosuje się również wobec pasażerów opóźnionych lotów.

Ewentualne wyłączenie odpowiedzialności przewoźnika zachodzi w przypadku wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności, o których mówi pkt. 14 preambuły rozporządzenia nr 261/04. Zaliczono do nich sytuację uzależnioną bezpośrednio od działań kierownictwa lotów. Nadzwyczajna okoliczność zachodzi bowiem, gdy decyzja ww. kierownictwa lotów w stosunku do danego samolotu spowodowała danego dnia powstanie dużego opóźnienia, przełożenie lotu na następny dzień albo odwołanie jednego lub więcej lotów tego samolotu pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków przez zainteresowanego przewoźnika w celu uniknięcia tych opóźnień lub odwołań lotów. Wskazana kwestia nie była jednak poruszana przez Sąd I instancji. Sąd Okręgowy przyjmuje zatem, iż w niniejszej sprawie nie doszło do wyłączenia odpowiedzialności pozwanego.

Sąd II instancji częściowo podzielił stanowisko pozwanego w przedmiocie możliwości miarkowania przedmiotowego odszkodowania, co reguluje art. 7 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Teza przytoczona przez pozwanego, zawarta w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 1992 r. (sygn. akt I PZP 19/92), jak i wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r. (sygn. akt II CSK 9/14), mimo swojej słuszności,

nie może być w pełni przyjęta w tej sprawie. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sytuacji nie było konieczne, by składać jakiegokolwiek oświadczenie dotyczące skorzystania z możliwości miarkowania odszkodowania na rzecz podróżnego. Należy wskazać, iż ze względu na charakter relacji łączącej pasażerkę samolotu – K. W. z pozwanym brak jest podstaw do doszukiwania się innych podstaw przekazania środków pieniężnych. Oświadczenie woli, o którym traktują powyższe orzeczenia, zostałyby zatem złożone w sposób dorozumiany. Nie ulega wątpliwości, że wówczas byłoby oczywiste, jakie roszczenie zostało zaspokojone. Zdaniem Sądu II instancji do obniżenia odszkodowania zgodnie z art. 7 u. 2 rozporządzenia nr 261/04 wystarczyłoby więc wyłącznie wola pozwanego. Dodatkowo ww. przepis nie tworzy obowiązku składania oświadczeń w jakiegokolwiek formie. Tworzy on wyłącznie uprawnienie dla przewoźnika lotniczego. Wobec tego rozważania powoda w tym przedmiocie należało uznać za nieuzasadnione.

Sąd II instancji nie może jednak podzielić stanowiska Sądu Rejonowego co do zapłaty kwoty 300 euro na rzecz K. W. jeszcze przed wytoczeniem powództwa. Pozwany wskazał w tytule przelewu zaledwie dane zgłaszającego w umowie o świadczenie usług, tj. S. W., co do którego toczyło się również inne postępowanie. Jednocześnie Sąd Okręgowy zauważa, iż w tytule przelewu można odnaleźć tylko jeden numer cesji.

Sposób spełnienia świadczenia nie dawał więc podstaw do jednoznacznego przyjęcia, że objęto nim roszczenie dochodzone w przedmiotowym postępowaniu. Przelew winien być wypełniony rzetelnie, z podaniem imienia i nazwiska K. W. oraz innych danych koniecznych do prawidłowej identyfikacji zdarzenia. Sąd II instancji nie jest uprawniony do zbadania intencji pozwanego w tym zakresie. Niewykluczone, że działał z zamiarem spełnienia świadczenia w stosunku do obojga pasażerów, jednakże brak jest podstaw do przyjęcia takiego rozstrzygnięcia. Wobec tego z okoliczności sprawy należy wywnioskować, iż pozwany ostatecznie nie zmiarkował odszkodowania na rzecz S. W., przyznając mu pełną kwotę w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04.

Warto również podkreślić, że gdyby przyjąć interpretację Sądu Rejonowego, tj. że roszczenie zostało zaspokojone przed wytoczeniem powództwa, wówczas powód byłby zmuszony do działania na własną szkodę. Powód nie ma obowiązku zakładania dobrej woli drugiej strony. Cięży na nim obowiązek dbania w pierwszej kolejności o własne interesy, zachowania odpowiedniej rozważliwości i ostrożności w stosunkach z innymi podmiotami. W związku z tym nie sposób wymagać od niego uznania, że zapłata kwoty 600 euro dotyczy obojga podróżnych zamiast S. W..

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmieniając zaskarżony wyrok.

W przedmiocie kosztów Sąd II instancji orzekł na podstawie 100 k.p.c. wobec uwzględnienia roszczenia powoda w połowie.